

Cununa Credinței

Periodic al Bisericii Sfânta Vineri-Nouă cu hramul Cuvioasa Parascheva

Anul 8, Nr. 9, Decembrie 2009

În acest număr puteți citi:

- **CA NIȘTE CAVALERI AI LUMINII**
Cavalerii copilăriei
Cavalerii istoriei
Lumea de azi
Cavaleria Sacră – Cavleria Lumunii
- **DARURILE NAȘTERII**
Dumnezeu adevărat și om adevărat
Mântuirea
Întâlnirea față către față
Inaugurarea Împărăției
Omul purtător de Dumnezeu
Poveste de Crăciun
- **ISTORIA ROMÂNIEI PRIN SFINȚII EI**
Cuv. Gheorghe de la Cernica
Mucenița Filoteia
Sf. Ier. Dosoftei
Cuv Daniil Sihastrul
Sf. Ier. Petru Movilă
Cuv Nicodim de la Tismana
- **DE VORBĂ CU SF. Ioan**
Gură de Aur despre:
Magi, stea și nesimțirea iudeilor
- **SF. IERARH NICOLAE**
- **POEZII DE: Elena Farago, Radu Gyr, Magdalena Lovinescu, Zorica Lațcu Teodosia, Valeriu Gafencu, Otilia Cazimir**

Scrisoare lui Moș Crăciun

Dragă Moș Crăciune,/ Eu nu pot să-ți scriu,/ Că sunt încă mică/ Și carte nu știu.

Dar îți scrie acuma/ Sora mea, Florica,/ Noi în anul ăsta/ Nu-ți cerem nimica,

Și de poate-n traistă/ N-ai daruri destule,/ Din ce-avem noi, uite,/ Iați-le și du-le/ De le dă prin case/ De părinți sărmani,/ Sau pe-acolo unde/ Sunt copii orfani.

Și, de poți, pe urmă,/ Tare te rugăm:/ Să ne spui și nouă/Unde să cătăm,/ Ca să le mai ducem,/ Până vii tu, iar,/În tot anul ăsta/ Câte un mic dar.

Elena Farago

Ca niște cavaleri ai Luminii

LA ÎNCEPUT ERA CUVÂNTUL ȘI CUVÂNTUL ERA LA DUMNEZEU ȘI DUMNEZEU ERA CUVÂNTUL... ÎNTRU EL ERA VIAȚA ȘI VIAȚA ERA LUMINA OAMENILOR ȘI LUMINA LUMINEAZĂ ÎN ÎNTUNERIC ȘI ÎNTUNERICUL NU A CUPRINS-O... ȘI CUVÂNTUL S-A FĂCUT TRUP ȘI S-A SĂLĂȘLUIT ÎNTRE NOI ȘI AM VĂZUT SLAVA LUI, SLAVĂ CA A UNUIA NĂSCUT DIN TATĂL, PLIN DE HAR ȘI DE ADEVĂR. (Ioan)

Cavalerii copilăriei

Să ne amintim – pentru că tot ne îndeamnă aceste zile să ne întoarcem în copilărie – ceea ce simțeam, pe vremea când eram copii și adolescenți, după citirea unei cărți, vizionarea (dar și ascultarea) unei piese de teatru sau a unui film. Cum, în funcție de povestea acestora, eram romantici, eram oameni de știință geniali sau scriitori de mare succes, artiști nemaipomeniți sau pur și simplu oameni buni, dar mai ales **luptători**. Să ne reamintim aura de justițiar, de luptător pentru apărarea celorlalți, de luptător pentru bine, care izvoră din noi pentru câteva ore sau zile - uneori mai mult pentru că eroii respectivi deveneau jocuri transmise de la cei mai mari la cei mai mici. Să ne reamintim extraordinarul entuziasm, starea aceea care ne mobiliza și ultima celulă și ne făcea să învingem gravitația, rutina zilnică, lipsa de ani, de forță sau de pregătire, pentru a ne transforma în eroi, în **cavaleri ai Binelui**. Să ne reamintim; pentru că nu mulți dintre noi mai pot, mai au timp sau resurse să simtă astăzi acest lucru. Unii au fugit atât de departe de acele timpuri și trăiri încât astăzi nici nu mai par a fi oameni.

Cavalerii istoriei

Ce sunt, în definitiv, cavalerii? Toate dicționarele,

atunci când vorbesc despre cavalerism menționează că se face referire la o atitudine, un comportament caracterizat prin curaj, vitejie, lealitate, onestitate, nelimitată răspundere, amabilitate, bunăvoință. Romanticii cavaleri ai Evului Mediu își dăruiau inima unei femei căreia îi purtau de grijă, adeseori din umbră, dar erau totodată dăruțiți luptei pentru dreptate, pentru adevăr, pentru frumos și pentru bine. Dăruirea totală față de o persoană și o cauză, caracteriza și pe samuraiul japonez sau pe similarii cavalerilor din oricare timp și zonă geografică. Un strict cod de onoare și comportament, cât și un regim de viață sever, aspru, plin de renunțări și dificultăți erau alte caracteristici ale acestora. Azi ei nu mai sunt un model, ci o ciudățenie; a rămas doar asumarea individuală a unor astfel de atitudini, cel mai adesea structurală și educațională, dar fără o legătură directă conștientă cu acest model.

Lumea de azi

Pentru că omul de azi a uitat. Omul a fugit de răspunderea faptelor sale. Omul de azi a fugit de curaj, lealitate, amabilitate, onestitate. Omul de azi a abandonat lupta. Fugind de toate acestea el a fugit de identitate, s-a separat de Dumnezeu, de Cel care, într-un mod minunat și de nepătruns, pentru această minte a noastră, ne-a făcut, ne-a dăruit o lume a Luminii, ne-a sfătuit și îngrijit chiar și după ce L-am nesocotit și înlocuit – cu cel pe care l-am ascultat – cu diavolul. Oricâte ne-a făcut și dat bunul nostru Tată, oricâte minuni a făcut, oricum s-a apropiat de noi – chiar coborând între noi prin Fiul Său – mereu am ales să-l ascultăm pe diavol. Am ales să considerăm, după îndemnul acestuia, că totul ni se cuvine, că nu avem nici o datorie, că nu am păcătuit, că noi putem fi Dumnezeu; în definitiv, și copilul ajunge la un moment dat mai puternic decât părinții.

Diavolul a încercat, și a reușit, să ne facă să credem că nu există, că este **nimeni**. Dar că există o putere care abia așteaptă să fie cucerită și împărțită. Această putere este ascunsă și curge din individualism, egoism, autoîndreptățire, penumbră și întuneric, conspirație, delirul rațiunii și al simțurilor, abandonul trecutului, contestarea curățeniei, adevărului, dreptății, sfințeniei, iubirii.

Pe Dumnezeu, diavolul, vrea să-l înfrângă prin uitare, prin scoaterea lui în afara omului și a lumii. și cu mulți dintre noi, și în multe locuri ale Pământului, a și reușit. Victoria sau înfrângerea nu pot fi însă decât ale noastre, căci înfrângerea diavolului este pecetluită dinainte de vreme, iar războiul dus de el are ca sens doar cunoscuta “să moară și capra vecinului”. Adică să pierdem și noi. E aici răutate, invidie și fățarnicie cât toată această lume.

Cavaleria sacră – Cavaleria Luminii

“...fapta de vitejie a sfântului Arhanghel Mihail a fost prima ispravă și faptă cavaleriească ce s-a săvârșit vreodată; de aici izvorăște cavaleria care, ca oaste pământească și cavalerie omenească este o imitație a cetelor îngeresti ce înconjoară tronul Domnului” (J. Huizinga) .

Cavalerii istoriei au dispărut din societatea actuală, dar Cavalerii Luminii au existat dinaintea lor și au rămas după ei. Cei care au crezut și cred în Dumnezeu, care respectă sfaturile și îndrumările Sale și care, conștient și voluntar, au purtat lupta mântuirii. Cei care s-au supus și și-au dăruit viața, tot astfel cum făcea și cavalerul sau samuraiul, unui senior și prin acesta unei cauze, lui Dumnezeu, Care a și coborât între ei pentru a-i îndruma și conduce ca Împărat al Luminii și nu ca împărat al lumii: apostoli, ucenici, preoți, monahi, mucenici, sfinți și marele număr al credincioșilor anonimi cu nimic mai prejos în asumarea lor interioară, în curățenia și curajul vieții lor.

Datoria unui astfel de cavaler este să învingă.

Numai că lupta nu este în afară ci în noi; acolo trebuie să învingem, acolo și-a ales diavolul, încă din Rai, câmpul de luptă. Dacă pentru cavalerii istoriei datoria era în primul rând lupta, în războiul cu diavolul obligatorie e victoria.

A fi Cavaler al Luminii înseamnă a uita de sine în favoarea celorlalți, a te supune unui aspru regim de înfrânare, a fi curajos, consecvent, vigilent, mereu pregătit, mereu cu armele alături, fără pauză, căci pauza, viața așa-zis normală însemna, și pentru cavalerii istoriei, moaleșire. Pentru că diavolul încearcă permanent să ne înșele trebuie să învățăm, să știm și să gândim; e nevoie de vigilență neîntreruptă, de învățătură, de inteligență și de puritatea spiritului.

Putem pierde, și vom pierde, mii, milioane de bătălii în fiecare ceas în fiecare clipă: orice gând rău, nesimțitor, pofticios, orice judecată lipsită de smerenie, orice răbufnire interioară sau exterioară de supărare sau ură pe cineva, orice cedare la nerespectarea cerințelor vieții creștinești și încălcarea a regulilor ei, vor fi înfrângeri, răni, schilodiri. Cu timpul însă, printr-un exercițiu neîntrerupt, printr-o voință și fermitate mereu renăscute, cu curaj, nădejde și iubire de Seniorul nostru, de Împăratul nostru, Iisus Hristos, vom reuși. Dar atenție: Nu trebuie să fim niodată siguri că am izbândit căci în chiar acea clipă vom fi făcuți una cu pământul, vom risipi toate victoriile și avantajele lor și va trebui să luăm totul de la capăt.

Domnul nostru coboară printre noi anunțat de Lumina și aducându-ne Lumina; pentru a-L urma ajunge să ne imaginăm din nou copii, să ne lăsăm să fim din nou copii. Încercați, nu pierdeți nimic altceva decât: griji, nervi, venin, frig, întuneric, mizerie, singurătate, moarte.

Închinarea magilor

*Trei înțelepți bătrâni, albiți de zile
Venit-au călărind pe trei cămile,
cu mult alai, cu sală-mbeșugată,
Călăuziți de steaua luminată.*

*Leîți în fir de aur și mătasă,
Cei trei bătrâni pătrund încet în casă,
Și-n colțul ei cel mai ferit gădesc,
Pe Maica Pruncului dumnezeiesc.
Ea toarce firul neted din fuior
Și mișcă leagănul cu un picior.
Cât e de simplă-n port Aceea care
Primește de la îngeri închinare.
Pe haina lungă fără strălucire,
Pogoară vâl marama Ei subțire.
Doar strălucește lin în părul Ei,
Cununa măiestrită din scânteii.
Nu știu: e leagănul acoperit,
Mișcându-se în colțul lui ferit,
E cântecul Măicuței lui Iisus,
Sau poate cântecul cântat de sus?
Sau jocul de lumini cu umbre dese?
Ceva ce-aduce vrăji neînțelese
Încât bătrânii cei cărunți se-nchină,
În fața leagănului de Lumina.
Și noi cu magii-n gând călătorim,
Și Pruncului și noi îi dăruim,
Tămâia rugăciunilor fierbinți,
Și aurul simțirilor cumiți.
Și dacă n-avem smirnă de iubire,
Noi Te rugăm, Stăpână, cu smerire
Tot Tu să ne trimiți din cer de sus
Vreun bob; să I-l aprindem lui Iisus
Ca-n fum de smirnă-nmiresmat să dea
Lăcașul Tău cu străluciri de nea.*

Zorica Lațcu TEODOSIA

Darurile Nașterii lui Iisus

Dumnezeu adevărat și om adevărat

Dumnezeu s-a descoperit omului (lui Adam) pentru ca acesta să poată să-L cunoască, dar, după cădere, oamenii au început să piardă memoria acestei întâlniri și a celor aflate. O perioadă, ea a fost reîmprospătată prin patriarhi, proroci, sau alte personaje ale vremurilor de până la Hristos, care aveau menirea de a lega prezentul de trecut și viitor: aminteau oamenilor originea lor și anunțau următoarea întâlnire directă cu Dumnezeu. Revelația (descoperirea) a fost păstrată, cel mai fidel în text de către poporul evreu, în mare parte, depărtat și el, în spirit, de esența ei. În aceste condiții, atunci când răspândirea păcatului în lume stricase firea a aproape întregii creații, așa cum anunțaseră prorocii, Dumnezeu se arată din nou omului prin coborârea în lume, adică prin întruparea Fiului Său care vine să restabilească legătura credinței, totuna cu acceptarea învățaturii dumnezeiești fără modificări aduse de pretenția unei mai bune rațiuni omenești.

Conform acesteia, încă din Vechiul Testament, a doua persoană a Sfintei Treimi este Fiul lui Dumnezeu despre care chiar Tatăl dă mărturie: “Fiul Meu ești Tu, Eu astăzi Te-am născut” (Psalmul 2,5) – astăzi sugerând permanența acestei nașteri a Logosului, cel care a făcut lumea. Nașterea Lui s-a făcut din ființă omenească, din Preasfânta Fecioară Maria în care s-a întrupat după ce aceasta fusese pregătită de Duhul Sfânt pentru primirea Fiului lui Dumnezeu. Tot Acesta a creat și germenul trupesc din care a ieșit omul Iisus fără a fi nevoie de sămânță bărbătească. Fiind Dumnezeu, Iisus *s-a întrupat* – a fost o întrupare activă la care El a participat – nu a fost întrupat, tot astfel cum activă îi este permanenta naștere din Tatăl.

Prin întrupare Fiul lui Dumnezeu și-a asumat și firea omenească, fiind Dumnezeu adevărat și om adevărat. “Ceea ce nu este asumat nu este vindecat dar ceea ce este unit cu Dumnezeu este mântuit” spune Grigorie Teologul; referirea este la ființa umană pe care, prin întrupare, a luat-o Iisus, iar consecințele acestei uniri sunt esențiale: în Iisus sunt două firi, deci două lucrări și două voințe; însușirile celor două firi comunică între ele, astfel că lipsa de păcat trece și asupra omului căruia îi îndumnezeiește firea; Hristos făcea minuni în chip dumnezeiesc și Dumnezeu fiind putea suferi ca un om; Preasfânta Fecioară Maria este născătoare de Dumnezeu.

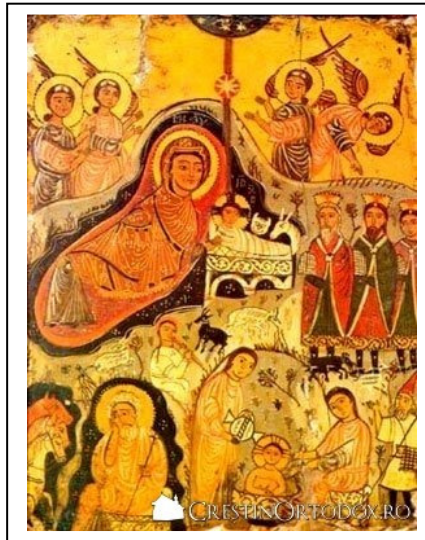
Mântuirea

Marele dar al acestei nașteri, sensul sau scopul venirii lui Dumnezeu în trup, ne este anunțat de chiar numele sub care vine: Iisus, Mântuitorul. Dumnezeu vine între noi și către noi ca Mântuitor, iar luarea de către El a modului existenței noastre ne arată că e cu puțință ca și noi să devenim fii ai lui Dumnezeu, adică să trăim veșnicia în apropierea Lui. “Slava pe care Tu Mi-ai dat-o, Eu le-am dat-o lor, pentru ca ei să fie una, așa cum Noi una suntem; Eu întru ei și Tu întru Mine, pentru ca ei să fie desăvârșiți; și să cunoască lumea că Tu M-ai trimis și că i-ai iubit pe ei așa cum M-ai iubit pe Mine. Părinte, voiesc ca acolo unde sunt Eu să fie împreună cu mine și cei pe care Mi i-ai dat, ca să-Mi vadă slava pe care Tu Mi-ai dat-o; pentru că Tu M-ai iubit mai înainte de întemeierea lumii ... Le-am făcut cunoscut numele Tău și cunoscut li-L voi face, pentru ca iubirea cu care Tu M-ai iubit să fie într-înșii și Eu întru ei” (Ioan 17, 22-26).

Copiii cred în minunea pomului de Crăciun, pentru că el este însoțit de podoabe și daruri. Tot astfel, pentru a ne ajuta să credem în minunea mântuirii noastre, nașterea lui Hristos a adus omului podoabe și daruri între care și cele despre care vorbim aici.

Întâlnirea față față

“Mintea noastră se oprește cu uimire în fața acestei taine. Cel Veșnic și Nevăzut a luat asupra Sa forma văzută și nestatornică a creaturii. Duhul, Care sălășluiește dincolo de orice gând, S-a făcut trup și a făcut cu puțință să-L pipăim cu mâinile noastre, să-L vedem cu ochii noștri trupești. Cel fără de patimă S-a supus de Sine însuși patimii” spune arhimandritul Sofronie. Omul se întâlnește cu Dumnezeu la început, la

facerea lui. După păcat însă omul nu mai poate vedea pe Creator (nu mai poate suporta vederea lui Dumnezeu) pentru că ceva se alterase în ființa sa făcută după “chipul și asemănarea” Acestuia. De aceea, Dumnezeu va intra în legătură cu omul prin intermediul îngerilor în întâlniri directe, vedenii și vise, ca foc. “Astăzi s-a născut Hristos/ Mesia chip luminos” anunță colindul. Întruparea Domnului este momentul din care nu mai spunem “pe Dumnezeu nu L-a văzut nimeni”, ca în vechime. După cuvântul Său “cine Mă vede pe Mine vede pe Cel ce M-a trimis pe Mine” (Ioan 12, 45) primim în dar bucuria vederii Sale. Mai mult chiar, prin Fiul Său, Dumnezeu poate fi atins, trăiește împreună cu noi, se bucură și suferă, moare ca un om. și toate acestea din iubire, pentru a ne călăuzi către noua și veșnica noastră casă.

Inaugurarea Împărăției Cerurilor

Iar această casă este, așa cum fusese anunțat, împărăția cerurilor. Astăzi, îngerii din ceruri laudă pe Dumnezeu și vestesc oamenilor bucurie mare pentru că s-a născut Împăratul și s-a inaugurat Împărăția. Dumnezeu s-a făcut om pentru ca omul să devină Dumnezeu după har, cum spune Atanasie cel Mare. Și primul locuitor al Împărăției, primul om care s-a îndumnezeit după har, este chiar Maica Domnului ridicată în trup la ceruri. Dar nu va fi singura pentru că “vreau ca acolo unde sunt Eu să fie și cei pe care Mi I-ai dat”.

Omul purtător de Dumnezeu

Și nu va rămâne singură tocmai pentru că tot astăzi, Maica Domnului, cea care a purtat în trup pe Cel care cuprinde totul și din a cărui rostire s-a făcut totul, “naște pe Mesia” rămânând pururea Fecioara Maria. Temelie isihasmului, Nașterea Domnului din pururea Fecioara Maria învață sufletele noastre că pentru a se învrednici de a fi purtătoare de Dumnezeu, trebuie să aibă pururea fecioria sufletească, sfințenia, puritatea. Sufletul care a gustat bucuria de a purta în pântecul său pe Domnul, chiar și numai o clipă, va căuta să-și păstreze puritatea din acea clipă și să facă din numele lui Iisus o permanență a inimii sale. Mulți alții, după aceea, s-au arătat purtători de Dumnezeu și destui se arată și azi. Important este să-i vedem și să credem, ajutați și de, ei că se poate, că fiecare dintre noi se poate ridica, uneori într-o clipă, alteori după multe încercări, până la calitatea de gazde ale Domnului.

Actualitatea permanentă a mântuirii

Și toate se întâmplă, după cum ne anunță colindele, **astăzi** pentru că în fiecare an, de Crăciun, timpul o ia de la capăt și pentru că deja, cu Hristos, suntem într-un permanent “astăzi” al veșniciei, al timpului sacru. Nașterea Lui a pus început permanent mântuirii noastre. Ea este mereu posibilă și mereu actuală, de aceea ea trebuie să se împlinească în prezent și nu în viitor, astăzi când ni se oferă totul și nu mâine, despre care nu știm dacă va mai veni.

Nașterea lui Hristos – Începutul noii ere

De sărbătoarea Nașterii Domnului nostru Iisus

Hristos, colindele cu frumusețea lor dublată de simplitate și limpezime, ne aduc “bucurie mare”, bucurie pe care o așteptăm cu emoție, tot așa cum cei care au devenit primii creștini nădăjduiau, în urmă cu 2000 de ani, într-o minune care să schimbe fața pământului. Minunea s-a produs, iar dovada ei este însăși era pe care a inaugurat-o, era creștină, astfel că pe tot pământul nu ne mai măsurăm timpul de la facerea lumii, întemeierea Romei sau alte evenimente istorice, ci spunem că suntem în anul 2003 de la nașterea lui Hristos.

Poveste de Crăciun

(Povestită de **Sfântul Nicolae Velirimovici** în volumul **Răspunsuri la întrebări ale lumii de azi**)

“O să-ți povestesc o poveste pe care mi-au povestit-o arabii ortodocși din satul Betdjale de lângă Betleem. Demult, demult, departe, departe, înainte de nașterea lui Hristos, era în Betleem un om pe nume Iesei, fiul lui Obed, fiul lui Booz și al lui Rut. Și acest Iesei avea opt fii. Cel mai tânăr dintre fiii lui Iesei se numea David. David era păstor și păștea oile lângă Betleem. Sfânta

Scriptură îl zugrăvește pe David ca pe un tânăr arătos, cu părul castaniu și fața frumoasă. Acest frumos păstor mai era, pe deasupra, neobișnuit de puternic și de viteaz. Când leul sau ursul îi răpeau vreo oaie, el fugea după fiară, smulgea oaia dintre fălcile fiarei, iar pe aceasta o omora. Așadar, David era cu adevărat un păstor bun și de încredere al turmei sale dalbe. Și îl cinstea mult pe tatăl său, ca pe

Dumnezeu. De multe ori David dormea pe câmp, pe patul încăpător al pământului, acoperit de pătura țesută cu fir de aur a cerului înstelat.

Era o zi fierbinte, cum sunt multe zile în acea țară la Răsărit. Oile lui David stăteau întinse la răcoare sub un măslin. Soarele ardea cu toată puterea sa și oile găfâiau de căldură. Și pe David l-a ajuns o sete de tot supărătoare. Drept aceea a intrat într-o peșteră ca să scape de arșiță și să se odihnească. În peșteră era răcoare vara și cald în zilele de iarnă. După ce a intrat în peșteră, tânărul păstor s-a simțit dintr-o dată plăcut și s-a așezat, l-a luat somnul degrabă, s-a întins și a adormit. Dar n-a trecut mult timp, și David a simțit ceva rece pe mâinile sale și s-a trezit din somn. Când a deschis ochii – vai! – a văzut un șarpe îngrozitor cum i se-ghemuia pe piept și se încolăcea în jurul mâinilor, își înălța capul turtit deasupra feței lui și își mișca limba despicată! Cu ochii privea țintă, plin de

(continuare în pagina 6)

răutate, în fața tănărului – cu ochii care ardeau ca jăraticul.

În peșteră era întuneric și în întuneric ochii acelei fiare, ca două scânteie! David s-a cutremurat tot de groază. Era într-o stare disperată, scăparea era cu neputință. Numai să fi mișcat din mână sau din cap, că șarpele l-ar fi mușcat fără îndoială, vârsându-și otrava în sângele lui. O, cu cât mai ușor i-ar fi fost să se lupte cu leul ce răcnește sau cu ursul care urlă decât cu acea jivină târâtoare mută! Ce să facă? Deodată și-a amintit David de vechiul său Ajutător în restriști, de Domnul său, și a strigat din inimă plină de durere și plâns: “Nu mă lăsa, Doamne Dumnezeul meu, nu Te depărta de la mine! Grăbește-te în ajutorul meu, Izbăvitorul meu dintru atâtea nevoi!” Îndată ce a rostit cuvintele acestea, iată că a răsărit o lumină neobișnuită într-unul din colțurile peșterii. Era o lumină în chipul unui glob mare. În mijlocul aceluia glob de lumină, David a văzut o fecioară frumoasă, blândă și serioasă în același timp. Fecioara ședea cu capul aplecat în față și ținea în brațe un prunc atât de minunat cum nu văzuseră nicicând ochii fiului lui Iesei. Deodată, pruncul s-a ridicat în poala maicii sale și a privit cu asprime la șarpe cu ochii ca două fulgere. Și a întins pruncul degetul către intrarea peșterii ca și cum i-ar fi poruncit să iasă. David a sărit și s-a întins la pământ înaintea fecioarei și a pruncului. A vrut să-și arate în cuvinte recunoștința pentru mântuirea neașteptată însă tocmai când îi venise cuvântul pe limbă și a deschis ochii nu se mai vedea nimic, iar toată peștera se umpluse de oarecare mireasmă dulce, ca de la tămâie și smirnă de mult preț.

Până la moartea sa, David nu a putut să uite această minunată întâmplare. Din păstor a ajuns împărat, dar o păstra mereu în amintire. Ca împărat el a alcătuit, printre altele, două minunate cântări: *Celui mai împodobit cu frumusețea decât fiii oamenilor și Împărătesei în haină aurită.* Și aceste cântări le cânta ca împărat cu harfa în turnul său înalt din Ierusalim.

Iar tu, băiete, ghici: despre ce peșteră era vorba? Ce înseamnă acel șarpe cumplit? Cine era fecioara și cine pruncul? Ca să îți fac mai ușor ghicitul tuturor răspunsurilor, te salut cu salutul de bucurie: “**Hristos S-a născut!**”

PAROHIA NOASTRĂ

Chemare

Îl auzi cum El ne cheamă
Din adâncul depărtării?
Glasul Lui tălăzuiește
Precum valurile mării.

De la El veniși în lume
Pe acest pământ de aur,
Loc de modelat lumină
Pentru orice meșter faur.

Ai venit ca o scânteie
Ca să stai aici vremelnic.
Ai venit cu o solie
De la Cel Atotputernic

Că-n sfârșit sosit-a timpul
S-auzim în noi chemarea
Și să rupem vâlul negru
Ce ne-nchide încă zarea.

Să primim Puteri Divine,
Să avem din nou lumina
Ca de bobul ce străluce
Să se-ndepărteze tina.

Să luăm scânteia sfântă
În căușul mâinii noastre
Să o apărăm de neguri
Îndreptându-ne spre astre.

Din a lumii-ntregi iubire
Să-i facem culcuș și haină
Și spre-a noastră mântuire
Să pășim, cu ea, în taină.

Și în tainița tăcerii
Ajungând, băgăm de seamă
Că spre-a Sa dumnezeire
El din veac, mereu, ne cheamă.

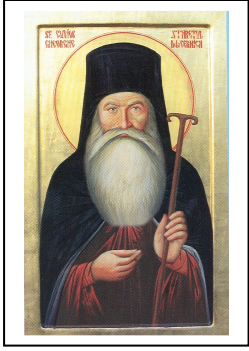
Poezie de **Magdalena LOVINESCU**, credincioasă din parohia Sf. Vinerei Nouă.

ISTORIA ROMÂNIEI PRIN SFINȚII EI

Sf Cuv. Gheorghe de la Cernica (3 dec.)

Sfântul Cuvios Gheorghe a venit pe lume în anul 1730, într-o familie de binecredincioși ardeleni din Saliștea Sibiului. Din cauza persecuțiilor împotriva ortodoxiei, el a trecut, la vârsta de 19 ani, în Țara Românească unde a intrat în slujba unui arhiepiscop aflat în București, mitropolitul grec Roșca.

În 1750, a plecat împreună cu părintele său sufletesc la Constantinopol și apoi la Muntele Athos, viețuind în Mănăstirea Vatoped, unde a fost făcut de acesta rasofoar și diacon, iar după moartea mitropolitului a devenit ucenic al starețului Paisie Velicovschi, la schitul athonit Sfântul Ilie. Aici a devenit călugăr în mantie, în 1752, prin mâna cuviosului Paisie însuși, iar apoi, în 1754, a fost hirotonit preot.

În anul 1763 l-a însoțit pe marele stareț, dimpreună cu ceilalți 64 de ucenici, în Moldova, la Mănăstirea Dragomirna, unde s-a nevoit doisprezece ani ca ieromonah, duhovnic și econom al obștii, care a ajuns să numere 350 de viețuitori.

Siliți, însă, de ocupația austriacă instaurată, în 1775, asupra Bucovinei, 200 de călugări de la Dragomirna, între care și cuviosul Gheorghe, s-au mutat, împreună cu nastavnicul lor, Paisie, în părțile nemțene, la Mănăstirea Secu. Patru ani mai târziu, în 1779, primind starețul Paisie sub ascultare și Mănăstirea Neamt dimpreună cu Mănăstirea Secu, Gheorghe l-a urmat și în marea lavra nemțeană, unde a mai petrecut încă vreo doi ani de zile în obștea care număra acum vreo 700 de frați.

În anul 1781, dorind a-și împropăta amintirile uceniciei sale din Sfântul Munte și luându-și, întru aceasta, binecuvântare de la părintele său sufletesc, a pornit pe drumul către Athos. Ajungând în București, a fost însă oprit în Țara Românească de către mitropolitul Grigorie al II-lea (1760-1787) și de către un vechi prieten, ieromonahul Macarie de la mitropolie, și dânsul ucenic al starețului Paisie, care, prin multe insistențe, l-au determinat să primească a revigora viața în schitul Cernica, aflat în totala părăsire de peste trei decenii. Lucrarea ce i s-a încredințat era de a orându-i și în această parte a pământului românesc o mănăstire cu aleasă viață de obște, după tipicul Muntelui Athos și al obștilor paisiene din Moldova.

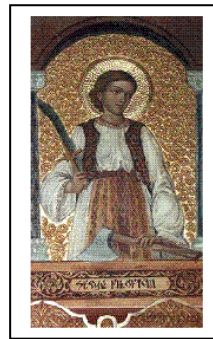
Pastorind cu jertfelnicie și mult har, a refăcut vatra cernicană, adunând, în jurul său, în doar cinci ani, o obște de 103 ucenici. În 1785, căzând într-o boală grea, din care nu a crezut că va mai scăpa cu zile, a întocmit o "diata"

(testament), ca un adevărat așezământ al obștii sale, ce a rămas, peste vreme, un document de excepțională însemnătate duhovnicească. Însănătoșindu-se mai apoi, a mai trăit, în aceeași spornică lucrare, încă 22 de ani.

Roadele cărmuirii sale din chinovia Cernicăi au făcut ca, în 1793, mitropolitul Filaret al II-lea să-i dea în seamă și Mănăstirea Căldărușani, conducându-le efectiv pe amândoua din aprilie 1794 și până la moartea sa în decembrie 1806.

A fost înmormântat la Mănăstirea Cernica, în fața bisericii Sfântului Lazar, zidită de el în 1804, mormântul său fiind pe locul din cimitir ocupat, mai târziu, în 1875, de cavoul mitropolitului Nifon.

Sfântul Cuvios Gheorghe este apreciat pentru viața sa aleasă, pentru tactul și roadele cărmuirii celor două mari obști călugărești muntene, ca unul dintre cei mai de seamă cuvioși români, înnoitor de renume al monahismului românesc, în pragul epocii moderne, în duhul neo-isihast athonito-paisian.

Sf. Mucenița Filofteia de la Curtea de Argeș (7 dec.)

De neam româno-bulgar, se naște la începutul secolului XIII (câtre 1206) în orașul Târnovo, vechea capitală a Bulgariei. Tatăl era bulgar, lucrător de pământ, iar mama sa, de origine valahă, era casnică. Aceasta dă fiicei sale o aleasă creștere duhovnicească așezând-o cu trănicie pe făgașul iubirii lui Hristos, dar la puțini ani se mută în viața cea veșnică. Tatăl se însoară a doua oară, iar mama cea vitregă o ceartă, o bate și o părăște tatălui că merge prea des la biserică și că risipește averea cu milostenia pentru cei năpăstuiți. Filofteia însă continuă netulburată să meargă la biserică, să-și împartă hainele și mîncarea copiilor săraci, să se roage și să postească. În toamna anului în care împlinește 12 ani, împărțind mîncarea pe care trebuia să o ducă la câmp tatălui cu săracii întâlnește pe drum, provoacă mânia acestuia, care, îndemnat de nevastă, o pândește să afle ce se întâmplă. La vederea faptelor fetei, aruncă în ea cu barda de la brâu. Rănită grav la un picior Filofteia moare, iar tatăl, înspăimântat, încearcă să ridice trupul copilei pentru a-l duce în cetate dar nu reușește. Atunci, aleargă la arhiepiscopul Târnovei căruia îi istorisește toată întâmplarea, iar acesta, cu cler și popor, pornește către locul crimei pentru a aduce nevinovatul trup în catedrală. Nici acum însă trupul nu poate fi ridicat și, înțelegând după multe străduințe că mucenița nu vrea să fie dusă în Târnovo, rugându-se neîncetat, arhiepiscopul numește diverse biserici și mănăstiri din sudul și nordul Dunării. Doar la numirea Mănăstirii (continuare în pagina 8)

trupul fecioarei a putut fi ridicat și așezat în sicriu. Dorința sfintei este anunțată domnului Țării Românești, Radu Negru, care, împreună cu mitropolitul, preoți, monahi și credincioși așteaptă sfintele moaște la Dunăre, de unde sunt duse și așezate în biserica mănăstirii, în care se află și astăzi. Printre multele minuni ale muceniței se numără și aducerea ploii în vreme de secetă, când racla însoțită de călugări este purtată din localitate în localitate, cu slujbe, rugăciuni și mult popor.

Sf. Ier. Dosoftei, Mitropolitul Moldovei (12 dec.)

Sfântul Ierarh Dosoftei s-a născut în anul 1624 la Suceava în familia Barilă. Părinții săi Leontie și Misira, binecredincioși creștini, români de neam, aveau rudenii în Transilvania și în ținutul Liovului.

Tânărul Dimitrie Barilă a învățat carte de la cei mai renumiți dascăli din Moldova și la școala Frăției Ortodoxe de la Mănăstirea Adormirea Maicii Domnului din Liov. Astfel a deprins cu mult drag meșteșugul tâlcuirii textelor sfinte în limba română, pentru că învățase a vorbi și a scrie în alte limbi ca să transmită tezaurul sfintei Ortodoxii: greacă, latină, slavonă bisericească, polonă și ucraineană. Pe lângă învățătura adunată cu migală de la mulți dascăli, la școala mănăstirii Probota a deprins și învățătura cea duhovnicească: rugăciunea, ascultarea, smerenia și nevoițele ascetice. A primit preoția în această sfântă mănăstire la anul 1649, cu numele de monah Dosoftei, mai apoi devenind părinte duhovnicesc și începător al obștii. A dezvoltat mult școala mănăstirii Probota și a crescut mulți ucenici luminați, aducând în obștea sa o adevărată înnoire duhovnicească.

Datorită prestigiului său de cărturar și virtuților care-i luminau chipul și faptele, în anul 1658 este episcop de Huși, după un an trece în scaunul vlădicesc de la Roman, iar în 1671 este ales mitropolit al Moldovei. Bland și smerit, înaltul ierarh uimea pe toți prin înțelepciune și bunătate:

Iubitor și trăitor al dreptei credințe, purtător de grijă față de păstoriții săi în vremuri „nepășnice pentru țară”, cu dese schimbări de domnii, sfântul Mitropolit Dosoftei al Moldovei și-a împlinit misiunea pastorală prin punerea în lucrare a darurilor pe care i le-a dat Dumnezeu din belșug: traducerea și tipărirea de carte sfântă în limba română. Primele cărți tipărite au fost **Psaltirea în versuri** și **Acatistul Născătoarei de Dumnezeu** (Uniev, 1673). Recunoscut ca autoritate teologică, a revizuit traducerea făcută de spătarul Nicolae Milescu la **Vechiul Testament**, text care va fi inclus în Biblia de la București, din 1688.

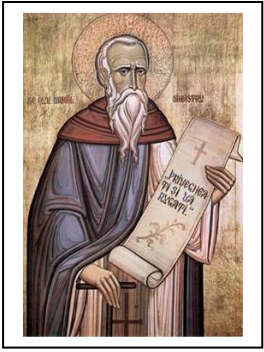
În toamna anului 1673 a plecat în pribegie în Polonia, din cauza schimbărilor de domn în țară și a convingerilor sale antiotomane. În 1674 a fost înlocuit în scaunul mitropolitan de la Iași cu Teodosie, episcopul de Roman. În anul următor, Mitropolitul Dosoftei este readus în demnitatea sa chiriarhală, iar Teodosie se retrage la mănăstirea Bogdana și peste puțină vreme va cunoaște moarte martirică.

După refacerea tipografiei de la Iași, Mitropolitul Dosoftei a tipărit noi cărți de slujbă și de învățatură în limba română: **Dumnezeiasca Liturghie** (1679 și 1683), **Psaltirea de-nțăles** (1680), cu text paralel în română și slavonă, **Molitvânic de-nțăles** (1681). Între anii 1682-1686 a tradus după izvoare grecești și slavone și a tipărit în limba română **Viața și petrecerea sfinților**, în patru volume. Lucrarea a rămas neterminată datorită plecării forțate în Polonia. Tot el dă mărturie despre sfinții cuvioși români pe care i-a cunoscut personal și despre alții pe care poporul îi venera cu multă evlavie: „Dară tocma și din rumâni mulți sfinți sânt, carii am și vădzut viața și traiul lor, dară nu s-au căutat, fără numai Daniil de Voroneț, și Rafil de Agapia, i-am sărutat și svintele moștii. Apucat-am în dzălele noastre părinț nalț la bunătăț și-n podvig, și plecaț la smerenie adâncă. Părintele Chiriac de Beserecani, gol și ticăloșit în munte 60 de ani. Și Chiriac de Tazlău, Epifanie de Voroneț, Partenie de Agapia. Dară Ioan de Râșca, arhiepiscopul acel svânt și minunat, Inochentie de Pobrata și Istatie!”.

În 1686 regele polon Jan Sobieski, în campania sa antiotomană, a intrat în Moldova. Înfrânți, polonii au luat cu ei, împreună cu tezaurul Mitropoliei și cu moaștele Sf. Ioan cel Nou, și pe Mitropolitul Dosoftei, care a trăit ultimii ani ai vieții sale pământești departe de țară. Acolo a continuat lucrarea sa cărturărească. Pentru a aplana conflictele teologice privind epicleza euharistică, mitropolitul moldovean a tradus din elinește în slavo-rusă scrieri ale Sfinților Părinți Ioan Gură de Aur, Efrem Sirul, Gherman, patriarhul Constantinopolului, Simeon al Tesalonicului, argumentând astfel dreapta învățatură a Bisericii.

Păstor dreptcredincios și jertfelnic, sfântul ierarh a îndurat cu demnitate asprimile și lipsurile, purtând de grijă comunității sale ortodoxe care se afla în Polonia. Sfințenia vieții lui strălucea nu numai asupra fiilor duhovnicești; chiar regele Jan Sobieski venea adesea la castelul de la Stryi, unde locuia sfântul mitropolit al Moldovei, ca să participe la slujbe cu familia și să-i dea cinstire cuvenită. În ciuda presiunilor care s-au făcut asupra lui, sfântul ierarh Dosoftei a refuzat trecerea la uniație și a rămas ortodox până la trecerea sa la veșnicie, la 13 decembrie 1693. A fost înmormântat la Biserica „Nașterea Domnului” din Jolkiew, astăzi în Ucraina.

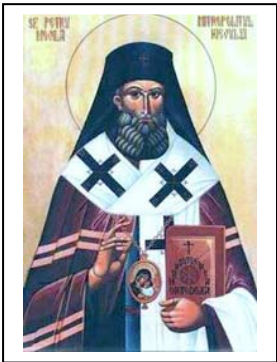

Cuviosul Daniil Sihastrul (18 dec)

Cuviosul Părintele nostru Daniil Sihastrul s-a născut într-o familie de oameni săraci de pe moșia Mănăstirii Sfântul Nicolae din Rădăuți, la începutul secolului al XV-lea, primind numele de botez Dumitru. La 16 ani s-a făcut călugăr în aceeași mănăstire, sub numele de monahul David. După câțiva ani de aspră nevoință, se învrednicește de harul preoției și se retrage la Mănăstirea Sfântul Lavrentie din comuna Vicovul de Sus, astăzi satul Laura. Fiind chemat de Duhul Sfânt la viața pustincească, s-a făcut schimonah sub numele de Daniil, înainte de anul 1450, și s-a nevoit singur în neștiute ostenele duhovnicești, mai întâi în preajma Mănăstirii Neamț, pe valea pârâului Secu, apoi pe valea pârâului Putna, într-o mică chilie săpată în piatră. După sfințirea Mănăstirii Putna (1740), Cuviosul Daniil Sihastrul s-a retras în preajma Mănăstirii Voroneț, unde și-a săpat chilie în piatră sub stânca șoimului. Aici se nevoiește singur încă 20 de ani, creând numeroși ucenici și făcând multe minuni de vindecare.

În anul 1488, la peste 80 de ani, odată cu zidirea bisericii Mănăstirii Voroneț, Sfântul Daniil Sihastrul coboară în obște și ajunge egumen al acestei mănăstiri. Mai trăind încă puțin și fiind cinstit de popor ca sfânt și făcător de minuni, Cuviosul și-a dat sufletul în mâinile lui Dumnezeu prin anul 1496 și a fost așezat în biserica mănăstirii, unde se află și astăzi.

Sf. Ier. Petru Movilă, Mitropolitul Kievului (22 dec.)

S-a născut la Suceava, pe la 1596, ca fiu al domnitorului Simion Movilă și frate al altor trei viitori domni. Familia părăsește Moldova la 1600. Petru studiază la școala Frației Ortodoxe din Lvov.

Contactul cu viața Măăstirii Pecerska, influența starețului acesteia și înclinațiile sale firești îl determină să se călugărească, astfel că la 1627 este tuns în monahism la Kiev. În luna decembrie a aceluiași an este hirotosit arhimandrit.

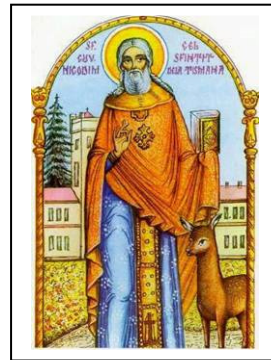
În situația în care Ucraina era sub dominația regatului catolic al Poloniei, iar de la 1596 o parte din clerul și nobilii ortodocși acceptaseră unirea cu Roma, Petru Movilă manevrează cu iscusință în plan politic și reușește, împreună cu un grup de nobili poloni ortodocși

și protestanți, să determine alegerea ca rege a lui Vladislav care a redat unele din drepturile și libertățile răpite ortodocșilor. Înființează în 1631, la Kiev, o școală înaltă care devine la începutul sec. al XVIII-lea Academie și este socotită cea mai veche instituție de învățământ superior a slavilor ortodocși.

În anul 1633 este ales “arhiepiscop și mitropolit al Kievului, al Galiției și al întregii Rusii, alegește întărită de regele Vladislav și recunoscută de patriarhul Chiril Lucaris al Constantinopolului. Înființează tipografii, tipărește, traduce și scrie multe lucrări religioase. Cea mai importantă lucrare a sa, cartea de doctrină a întregii ortodoxii este **Mărturisirea Ortodoxă**, care a fost aprobată într-un sinod ținut la Iași între 15 septembrie – 27 octombrie 1642 (Constantinopolul era sub turci, iar Kievul sub poloni) și la care au participat reprezentanții ramurilor grecești, slave și românești ale Ortodoxiei. După aprobarea de către Sinodul patriarhal din Constantinopol și de către patriarhii Alexandriei, Antiohiei și Ierusalimului lucrarea devine, după *Creș* și *Dogmatica* Sfântului Ioan Damaschinul, a treia Mărturisire de credință a Bisericii Ortodoxe.

Ajută pe Vasile Lupu și pe Matei Basarab să înființeze tipografia la Trei Ierarhi, Câmpulung, Govora și Târgoviște și trimite și meșteri tipografi. La 1640 trimite profesori la școala Superioară de la Iași, înființată de Vasile Lupu după modelul celei kievene.

După multe alte lucrări deosebite în lupta sa pentru Ortodoxie, închide ochii la 22 decembrie 1646 și este înmormântat în biserica Mănăstirii Pecerska. Este declarat sfânt la 1996 de către Biserica ortodoxă a Ucrainei.

Cuviosul Nicodim de la Tismana (26 dec.)

S-a născut în Serbia, în jurul anului 1320, fiind român sud-dunărean, din părinți dreptcredincioși, de viță nobilă. Atunci când aceștia au vrut să îi găsească o meserie potrivită cu rangul lui, Nicodim a fugit pe ascuns la

Muntele Athos, iar după trei ani de ucenicie a fost călugărit. În scurt timp, datorită calităților sale, ajunge egumen al mănăstirii Hilandar.

În Muntele Athos, Nicodim s-a nevoit mai întâi în mănăstire, apoi singur într-o peșteră. În urma unei îndrumări cerești, Sfântul Nicodim părăsește Muntele Athos și vine cu mai mulți ucenici în sudul Dunării, unde întemeiază două așezări monahale. După ce această zonă a fost ocupată de regele catolic Ludovic cel Mare al Ungariei, Sfântul Nicodim trece Dunărea (continuare în pag 10)

Dunărea și în 1364 vine în Țara Românească, pe valea râului Vodița, într-o sihăstrie românească din zona Severinului. Aici el a întemeiat mănăstirea Vodița care a fost un centru de rezistență ortodoxă la granița cu statul catolic maghiar. Însă nu după mult timp, și zona Severinului a fost ocupată de unguri. Sfântul Nicodim, ca un adevărat căutător de locuri de liniștire, se va urca pe valea pârâului Tismana (Gorj), unde se nevoiau mai mulți sihaștri români în jurul unei biserici de lemn cu hramul „Adormirea Maicii Domnului”. Sfântul e ajutat de domnitorii Radu I și Dan I și organizează la Tismana o nouă mănăstire (de obște), cu zeci de călugări, după modelul mănăstirilor de la Muntele Athos. Tot la Tismana întemeiază o școală de caligrafi și copişti de cărți bisericești, care va fi renumită în lume.

Sfântul Nicodim, care a întemeiat și mănăstirile Vișina (pe valea Jiului), Prislop (Hunedoara), este considerat și organizatorul altor mănăstiri din Țările Române.

La mănăstirea Prislop se pare că Sfântul a stat mai mulți ani, timp în care a copiat cu mâna sa un Evangheliar slavon (1404 - 1405), păstrat până azi. Acesta este primul manuscris cu dată sigură scris pe teritoriul țării noastre.

Atunci când a venit Nicodim în Țara Românească, era mare frământare în lumea creștină din cauza discuției despre „rugăciunea neîncetată” sau „rugăciunea lui Iisus”. Sfântul a venit la noi și pentru că aici era unul dintre puținele locuri unde se mai găsea liniște prielnică rugăciunii, celelalte țări ortodoxe fiind treptat cucerite de turci. Dar era o problemă și în Țara Românească: circula erezia bogomililor venită din Bulgaria – care nu credea în Sfânta Treime, nici în Biserică, nici în Sfintele Taine, nici în autoritatea statului și învăța că lumea aceasta e rea și făcută de Satana, care ar avea aceeași putere ca Iisus. Sfântul a întărit prin viața și învățătura sa credința muntenilor cea dreaptă.

La bătrânețe, Sfântul Nicodim s-a retras într-o peșteră de deasupra mănăstirii Tismana, care se poate vedea și azi, lăsând grija mănăstirilor ucenicului său Agaton. Numai duminica el cobora din peșteră, la mănăstire, pentru Sfânta Liturghie și pentru a vindeca pe bolnavii și îndrăciții care îi cereau ajutorul și care îl așteptau. Nicodim a vindecat inclusiv pe fata regelui maghiar Sigismund, care suferea de epilepsie.

Sfântul a trecut la viața veșnică în 26 decembrie 1406, moaștele sale fiind frumos mirositoare, izvorătoare de mir și făcătoare de minuni. Mai târziu, un domnitor al Țării Românești a vrut să îi mute moaștele de la Tismana la București. Dar sfântul nu a dorit această mutare și s-a arătat în vis egumenului de atunci al Tismanei, spunându-i că nu dorește să plece de acolo. I-a mai zis acestuia să îi ascundă trupul și să îi lase doar un deget la mănăstire,

pentru închinarea credincioșilor. Sfântul Nicodim că a fost prețuit de cei patru domnitori ai Țării Românești sub care a trăit: Vlaicu Vodă, Radu I, Dan I, Mircea cel Bătrân.

DE VORBĂ CU: Sf. Ioan Gură de Aur despre:

Magi, stea și nesimțirea iudeilor

O prostie?

„Iar dacă S-a născut Iisus în Betleemul Iudeii, în zilele lui Irod împăratul, iată magi de la răsărit au venit în Ierusalim zicând: *Unde este Împăratul iudeilor care S-a născut? Că am văzut steaua Lui în răsărit și am venit să ne închinăm Lui!*”

Avem nevoie de multe privegheri, de multe rugăciuni, ca să putem interpreta textul acesta, să aflăm cine erau acești magi, de unde au venit, din ce pricină, ce i-a făcut să vină și în sfârșit ce e cu steaua aceasta. Dar mai bine spus, dacă vreți, să vorbim mai întâi de cele ce spun dușmanii adevărului. Că atât de mult i-a pornit pe ei diavolul împotriva noastră, încât încearcă și din textul acesta să facă arme împotriva cuvintelor adevărului

- Dar ce spun ei?

- Ei spun: *Iată că s-a arătat o stea și la nașterea lui*

Hristos! Deci aceasta-i o dovadă că astrologia este adevărată. Dacă Hristos S-a născut după legile astrologiei, pentru ce mai spuneți voi, creștinii, că Hristos a pus capăt astrologiei, că a arătat că destinul nu are putere, că a închis gurile demonilor, că a alungat rătăcirea și că a făcut să piară orice vrăjitorie ca aceasta?

- Te întreb însă: Ce află magii de la stea? Că Hristos era Împăratul iudeilor? Dar nu era Împăratul acestei împărății, precum însuși a spus lui Pilat: *Împărăția mea nu este din lumea aceasta.* Nimic nu l-a arătat ca

împărat: nici lăncierii, nici scutașii, nici caii, nici perechile de catări; nici altceva de acest fel n-a avut în jurul Lui, ci a dus o viață smerită și săracă, purtând cu El din loc în loc doisprezece oameni smeriți.

Dar chiar dacă știau că este Împărat, pentru ce au venit? Că nu e treaba astrologiei, după cum înșiși astrologii spun, să cunoască cineva care-i va fi viitorul. Magii însă n-au fost de față când a născut Mama, nici n-au știut timpul când s-a născut Hristos, așa că n-au putut lua de aici nici un temei, ca să spună, după mișcarea stelelor, care va fi viitorul Pruncului; dimpotrivă, ei au văzut în țara lor, cu multă vreme înainte, arătându-se steaua și au venit să vadă pe Cel născut.

Dar acest lucru este mai nelămurit decât cel dinainte. Ce motiv i-a convins? Nădejdea căror bunătăți i-a făcut să plece de la așa distanță ca să se închine

Împăratului? Chiar dacă ar fi fost să fie Împăratul lor, nici așa plecarea lor n-ar fi fost motivată. Iar dacă Pruncul s-ar fi născut în palate împărătești și dacă tatăl Lui, împăratul, ar fi fost de față, atunci de bună seamă ai fi putut spune că au venit să se închine Pruncului născut, cu gândul de a cinsti pe tatăl Lui, iar prin asta să atragă bunăvoința împăratului. Dar așa, nici nu se gândeau că este Împăratul lor, ci Împăratul unui popor străin și al unei țări tare departe de țara lor și nici nu se așteptau să vadă un bărbat în puterea vârstei! Atunci, pentru ce au făcut toate acestea cu riscul atâtor primejdii? Căci și Irod s-a turburat și poporul s-a neliniștit, când au auzit din gura magilor că au venit să se închine Împăratului iudeilor, Care S-a născut.

- Dar magii n-au prevăzut asta!

- N-ai nici un motiv să grăiești așa. Chiar de-ar fi fost tare proști, atâta lucru puteau să-și închipuie, că se duc într-o țară unde împărățește un împărat și că dacă vestesc un alt împărat, își vor atrage asupra lor moartea.

Atunci ce i-a făcut să vină să se închine unui prunc în scutece? Dacă ar fi fost bărbat în puterea vârstei s-ar putea spune că se așteptau la vreun ajutor din partea lui de venea peste ei primejdie. Dar și asta ar fi fost cea mai mare prostie, ca un persan, un barbar, care nu avea nicio legătură cu poporul iudeu, să vrea să plece de acasă, să-și

părăsească țara, rudele și cunoșcuții, ca să se ducă și să se supună unei împărății străine.

Atunci o prostie și mai mare

Dacă asta ar fi fost o prostie, apoi cele făcute de ei mai pe urmă ar fi fost o prostie și mai mare.

- Care?

- Să plece îndată după ce au făcut o călătorie atât de îndelungată, după ce s-au închinat Pruncului, după ce au turburat pe toată lumea! La drept vorbind, ce simbol împărătesc au văzut? Au văzut doar o colibă, o iesle, un Copil în scutece și o Mamă săracă. Cui i-au adus darurile? Pentru ce? Oare era pentru ei lege și obicei să cinstească așa pe împărații nou născuți de pe fața întregului pământ? Aveau, oare, datoria să colinde toată lumea și să se închine, înainte de urcarea lor pe tronul împărătesc, celor care știau

că vor ajunge împărați, chiar dacă sunt de origine joasă și neînsemnată? Asta n-o poate susține nimeni. Așadar, pentru ce I s-au închinat? (...)

Ai văzut câte lucruri absurde se ivesc, dacă judecăm omeneste venirea magilor? Și nu-s numai atâtea, ci poți găsi și mai multe, care pun probleme și mai mari decât cele amintite.

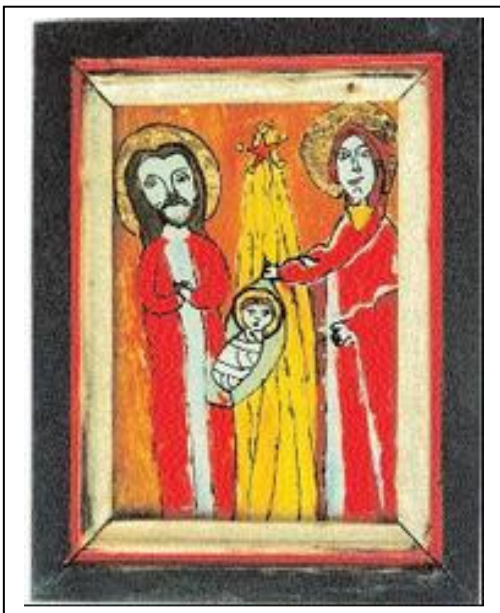
Dar, ca să nu îngrămădesc nedumeriri peste nedumeriri și să vă amețesc, haide să dezlegăm problemele puse de cuvintele Evangheliei, începând cu dezlegarea problemelor puse de steaua de la

naștere. Dacă vom afla ce stea a fost, de unde a fost, dacă a fost o stea din multele stele, sau alta decât celelalte, dacă a fost o stea adevărată, sau numai una aparentă, atunci le vom înțelege cu ușurință și pe toate celelalte.

- De unde vom căpăta răspuns la aceste întrebări?

- Chiar din cele scrise în Evanghelie. Că n-a fost una din multele stele, dar mai bine spus, după părerea mea, nici n-a fost stea, ci o putere nevăzută, care a luat chip de stea, se vede chiar din mersul ei. Nu este, nu există vreo stea care să meargă pe cer cum a mers steaua aceasta; noi vedem că și soarele și luna și toate celelalte stele merg de la răsărit la apus; steaua aceasta însă mergea de la miazănoapte la miazăzi, că așa se află (continuare în pagina 12)

Palestina față de Persia. În al doilea rând, se vede și din timpul în care s-a arătat. Nu se vedea noaptea, ci ziua-n amiaza mare, pe când strălucea soarele; pute-re pe care n-o au nici stelele, nici luna; că luna depășește în strălucire pe toate celelalte stele, dar când se ivesc razele soarelui se ascunde îndată și

dispare. Steaua aceasta, însă, prin mărimea strălucirii sale, a biruit și razele soarelui; strălucea mai tare decât ele; lumina mai puternic, deși era atâta lumină.

În al treilea rând, se vede că nu era una din celelalte stele, pentru că apărea și apoi iarăși dispărea. Pe drumul pînă în Palestina steaua se arăta conducând pe magi; când au ajuns în Ierusalim, s-a ascuns; apoi, iarăși, când magii au părăsit pe Irod, după ce-i spusese pricina venirii lor și au plecat, steaua iar s-a arătat; și acest lucru nu poate fi mișcarea firească a unei stele, ci a unei puteri înzestrate cu o rațiune deosebită. Nici nu avea un drum propriu; mergea când magii trebuiau să meargă; când stăteau ei, stătea și ea; slujea tuturor celor de trebuință. Era ca stâlpul cel de nor din pustie: oprea și scula tabăra iudeilor atunci când trebuia.

În al patrulea rând, se vede bine că nu era o stea precum celelalte din chipul în care a arătat locul unde s-a născut Pruncul. Că n-a arătat locul rămânând sus pe cer – de altfel nici nu putea să le arate locul de rămâna sus -, ci l-a arătat pogorându-se. Știți doar că locul era atât de mic cât putea încăpea o colibă, dar mai bine spus, cât putea încăpea trupul unui prunc; iar o stea obișnuită nu putea să arate un astfel de loc pentru că stă la o înălțime foarte mare. Spune-mi, te rog, cum ar fi putut steaua să arate locul așa de îngust al ieslei și al colibeii de n-ar fi părăsit înălțimea aceea, de nu s-ar fi pogorât și n-ar fi stat chiar deasupra capului Pruncului? Acest lucru îl lasă evanghelistul să se înțeleagă când spune: *Și iată, steaua mergea înaintea lor, până a venit și a stat deasupra unde era Pruncul.*

Pentru nesimțirea iudeilor

Aș putea fi întrebat:

- Dar pentru care pricină s-a arătat steaua?
- Ca să mustre nesimțirea iudeilor și să le strice

orice cuvânt de apărare pentru nerecunoștința lor. Pentru că Cel născut avea să pună capăt vechii viețuiri, pentru că avea să cheme întreaga lume la închinarea Lui – că avea să fie închinat și pe apă și pe uscat – de aceea chiar de la început deschide neamurilor ușa, voind să-i instruiască pe ai Săi prin cei străini. Pentru că iudeii n-au ținut seama de profeții lor, care neconținut le vorbeau de venirea Lui, Dumnezeu a făcut să vină niște păgâni, dintr-un pământ îndepărtat, să caute pe Împăratul născut printre ei, și astfel să afle iudeii din gura perșilor ceea ce nu voiseră să afle de la profeți; și astfel să se convingă de nașterea lui Hristos, de vor fi oameni cu judecată; dar de se vor împotrivi, să fie lipsiți de orice apărare.

Ce cuvânt de dezvinovățire ar mai putea găsi iudeii că n-au găsit pe Hristos după ce au avut mărturiile atâtor profeți, după ce au văzut că magii L-au primit numai prin arătarea unei stele și că s-au închinat Celui născut? Ceea ce au făcut ninivitenii trimițând pe Iona, ceea ce au făcut cu samariteanca și cananeanca, aceea au făcut și cu magii. De asta le și spunea Hristos: *Bărbații niniviteni se vor scula și-i vor osândi! Împărăteasa de la miazăzi se va scula și va osândi neamul acesta.* Îi vor osândi, că aceia au crezut în El pe temeiul unor mărturii foarte slabe, pe când iudeii n-au crezut, deși au avut cele mai puternice mărturii.

- Dar pentru ce i-a adus Dumnezeu pe magi prin arătarea stelei?

- Și ce-ar fi trebuit să facă? Să le trimită profeți? Magii n-ar fi primit mărturia profeților! Să le trimită glas din cer? Nu l-ar fi luat în seamă! Să le fi trimis înger? Dar și pe acela l-ar fi trecut cu vederea! De aceea Dumnezeu lasă la o parte toate aceste mărturii și făcând mare pogorământ, îi cheamă pe o cale obișnuită lor: le arată o stea mare și deosebită de celalate stele, ca să-i minuneze și prin mărimea și prin frumusețea înfățișării ei, dar și prin felul mersului ei. Pavel a făcut la fel: elinilor le vorbește pornind de la altarul de pe Areopag, aducând ca mărturie pe poeții lor; iar iudeilor, care trăiau după lege, le vorbește pornind de la tăierea împrejur și de la jertfe. Pentru că fiecare om iubește acelea cu care este obișnuit, de aceea atât Dumnezeu cât și oamenii trimiși de El pentru mântuirea lumii se folosesc de ideile și de faptele cu care lumea era obișnuită. Să nu socotești, dar, că e ceva nevrednic de Dumnezeu că a chemat printr-o stea pe magi ca să se închine lui Hristos! Dacă gândești așa, atunci atacă toate prescripțiunile iudaice: și jertfele și curățirile și începuturile de lună nouă și chivotul și însăși templul. Că toate acestea și-au luat început din pricina neputinței lor de a se ridica cu mintea mai presus de cele materiale. Totuși Dumnezeu, pentru mântuirea celor rătăciți, a îngăduit iudeilor să I se slujească prin aceste acte de cult, prin care și păgânii, cu mici deosebiri slujeau demonilor, pentru ca depărtându-se încetul cu încetul de obiceiul lor, să-i ridice

la filozofia cea înaltă. Așa a făcut și cu magii; a vrut să-i cheme prin arătarea unei stele, ca să-i înalțe cu mintea mai presus de propria lor gândire. Pentru că, după ce i-a condus și i-a călăuzit și după ce i-a dus lângă iesle, nu le mai vorbește prin stea, ci prin înger. Așa au ajuns, încetul cu încetul, mai buni. Același lucru l-a făcut Dumnezeu și cu ascalonitenii și cu gazeii. Când a fost dus chivotul legii în cele cinci orașe, orașele au fost lovite cu rană de moarte și nu găseau nicio scăpare din nenorocirile venite peste ele; atunci au chemat ghicitori, au adunat poporul și căutau să afle scăpare de rana aceea trimisă de Dumnezeu. Ghicitorii le-au spus să înjuge la un car, în care să pună chivotul legii, două vaci cu vițeii primi-născuți, nepuse încă la jug, și să le lase să meargă fără să le mâne cineva; așa vor cunoaște dacă nenorocirea a fost trimisă de Dumnezeu sau dacă a fost adusă de o boală oarecare. Ghicitorii au spus că dacă vacile vor rupe jugul, pentru că n-au mai fost puse la jug și se vor întoarce la vițeii care mugesc, nenorocirea se datorează întâmplării; dar dacă vor merge drept, fără să le pese de mugetul vițeilor și fără să se rătăcească, cu toate că nu cunosc drumul, atunci e lămurit că mâna lui Dumnezeu s-a atins de orașele acelea. După ce ghicitorii au grăit așa, locuitorii acelor orașe au crezut spusele lor și au făcut cum le-au poruncit. Și Dumnezeu, făcând iarăși pogorământ, a urmat sfatul ghicitorilor și n-a socotit nevrednic de El să îplinească spusele ghicitorilor și să-i facă vrednici de credință în cele spuse de ei. Fapta săvârșită atunci a fost mai mare pentru că chiar potrivnicii lui Dumnezeu au dat mărturie de puterea lui Dumnezeu și pentru că dascălii lor au grăit așa cum voia Dumnezeu. Se pot vedea și alte multe cazuri în care Dumnezeu rânduiește la fel lucrurile. De pildă, cazul vrăjitoarei din Endor se aseamănă cu cazul de mai sus al rânduiei lui Dumnezeu; pe acesta îl puteți lămuri singuri pe temeiul spuselor mele de mai înainte.

Acestea v-am spus despre steaua de la Nașterea Domnului; dar voi puteți spune și mai multe că zice Scriptura: *Dă prilej înțeleptului și mai înțelept va fi.*

Prostia și invidia

Trebuie, însă să ne întoarcem la începutul cuvintelor citite din Evanghelie.

- Care este începutul?

„Iar dacă S-a născut Iisus în Betleemul Iudeii, în zilele lui Irod împăratul, iată magi de la răsărit au venit în Ierusalim”.

Magii mergeau după steaua care îi conducea și au crezut; dar iudeii n-au crezut nici pe profeți, deși le vorbiseră în urechile lor.

- Dar pentru ce evanghelistul ne-a spus și timpul și locul nașterii lui Iisus, zicând: *„în Betleem”* și: *„În zilele lui Irod împăratul?”* Pentru ce ne-a vorbit și de dregătoria lui Irod?

- Pentru că mai era un Irod, acela care omorâse pe Ioan Botezătorul; acela era tetraerarh, pe când acesta împărat. Evanghelistul a arătat deasemeni și timpul și locul nașterii lui Iisus, pentru ca să ne amintească niște profeții vechi. Dintre acestea, una a profețit-o Miheia, spunând: *„Și tu, Betleeme, pământul lui Iuda, nicidecum nu ești mai mic între domniilor lui Iuda”*; alta a profețit-o patriarhul Iacov, arătându-ne exact timpul și dându-ne un mare semn al venirii Lui: *„Nu va lipsi domn din Iuda, nici povățuitor din coapsele lui, până vor veni cele gătite lui și Acela va fi așteptarea neamurilor”.*

Merită însă să răspundem și la întrebarea: De unde le-a venit magilor gândul să se ducă să se închine lui Hristos și cine i-a îndemnat?

După părerea mea, lucrul acesta nu se datorește numai stelei, ci și lui Dumnezeu, Care a pus în mișcare sufletul lor, așa precum a făcut și cu împăratul Cîr, determinându-l să elibereze pe iudeii din robie. Dumnezeu n-a făcut asta nimicindu-le libera lor voință. La fel și cu Pavel, l-a chemat printr-un glas de sus, iar prin aceasta a făcut cunoscut și harul Său, dar și ascultarea lui Pavel.

- Dar pentru ce Dumnezeu n-a descoperit tuturor magilor nașterea lui Hristos?

- N-aveau să creadă toți; aceștia erau mai înclinați a crede decât ceilalți. Nenumărate neamuri au pierit, dar profetul Iona a fost trimis numai la niniviteni; doi tâlhari au fost pe cruce, dar numai unul s-a mântuit.

Vezi-le virtutea magilor, nu din aceea că au venit în Palestina, ci și din aceea că au vorbit cu îndrăznire cu Irod. Ca să nu-i dea impresia că sunt niște înșelători, îi spun de steaua care i-a călăuzit, de lungimea drumului, grăindu-i cu îndrăznire: *„Am venit să ne închinăm Lui”.* Nu s-au temut nici de mânia poporului, nici de tirania împăratului. De aceea eu cred că acești magi au ajuns în țara lor dascălii concetățenilor lor. Dacă nu s-au ferit să facă asta în Iudeea, apoi cu atât mai mult au avut curajul să vorbească acasă la ei, mai ales că aveau în urechile lor și cuvintele dumnezeiești ale îngerului și mărturia profetului.

„Și auzind Irod s-a tulburat și tot Ierusalimul împreună cu el!. (continuare în pagina 14)

FERICIȚI CEI PRIGONIȚI Colind

Pe bună dreptate s-a tulburat Irod, pentru că, fiind împărat, își temea tronul lui și al soțiilor lui.

- Dar Ierusalimul, pentru ce s-a tulburat? Doar profeții Îl preziseseră de demult pe Hristos, că va fi mântuitor și liberator. Pentru ce, dar, s-au tulburat iudeii?

- Mănați de același gând, pentru care și mai înainte se depărtaseră de Dumnezeu, binefăcătorul lor, și se gândeau la cărnurile din Egipt, deși dobândiseră o libertate ca aceea.

Tu, însă, uită-mi-te cât de preciși sunt profeții! Profetul Isaia a vestit mai dinainte nașterea, zicând: „Și ar fi dorit să fi fost arse cu foc, că Prunc s-a născut nouă, Fiul, și ni s-a dat nouă”. dar iudeii tulburându-se n-au cătat să vadă ce s-a întâmplat, nici să meargă după magi, nici să-L afle. Așa au fost iudeii! Mai certăreți și mai nepăsători decât toți oamenii. Ar fi trebuit ca chiar ei să se mândrească că în mijlocul lor s-a născut Împăratul, că au atras la ei pe perși, că au să aibă pe toți oamenii supuși lor, că lucrurile mergeau spre mai bine și că împărăția lor ajunsese chiar de la început așa de strălucită. Dar ei nici nu s-au făcut mai buni; și doar nu demult scăpaseră de robie. Dar chiar dacă iudeii n-ar fi știut nimic de aceste lucruri înalte și nespuse, era firesc să se gândească, numai pe temeiul celor petrecute sub ochii lor, că dacă acum tremură atâta de Împăratul nostru abia născut, cu mult mai mult se vor teme și se vor supune Lui mai târziu, când Pruncul va crește și când cele ale noastre vor fi mai strălucite decât cele ale barbarilor. Dar nimic din acestea nu i-a trezit. Atât de mare le era prostia și odată cu asta și invidia.

Pe amândouă trebuie să le izgonim cu toată grija din sufletele noastre; mai iute ca focul trebuie să fie cel ce vrea să lupte împotriva lor. De aceea și Hristos spunea: „Foc am venit să arunc pe pământ și cât voi am ca el să fie aprins acum”. De aceea se arată Duhul în chip de foc.

*A venit și-aici Crăciunul
Să ne mângâie surghiunul.
Cade alba nea
Peste viața mea.
Peste suflet ninge.
Cade alba nea
Peste viața mea
Care-aici se stinge.*

*Tremurau albastre stele
Peste lacrimile mele.
Dumnezeu de sus
În inimi ne-a pus
Numai lacrimi grele.
Dumnezeu de sus
În inimi ne-a pus
Pălăviri de stele...*

*Numai casa mea posaca
A'mpietrit sub promoroacă.
Stăm în bezna grea,
Pentru noi nu-i stea,
Cerul nu s-aprinde.
Pentru sgribuliți
Îngerii grăbiți
Nu aduc colinde.*

*O Iisuse Împărate,
Iartă greșeli și păcate.
Vin de-nchiziți ușor
Rămile ce dor,
Visul ni-l descuie.
Noi Te-om aștepta ,
Căci pe crucea Ta
Stăm batuți în cuie.*

*Maica Domnului Curată,
Ad'o veste minunată,
Înflorească-n prag
Zâmbetul Tău drag
Ca o ză cu soare.
Zâmbetul Tău drag
L-așteptăm în prag,
Noi, din închisoare.*

*Peste fericiri apuse,
Tinde mila Ta Iisuse.
Cei din închisori
Te așteaptă-n zori,
Pieptul lor suspină.
Cei din închisori
Te așteaptă-n zori
Să le-aduci lumină.*

Radu GYR

Sf. Ierarh Nicolae, Arhiepiscopul Mirelor Lichiei

Conform datelor păstrate de tradiție, Nicolae era fiul unor părinți creștini din Patara, în Sichia, și de mic copil a dat semne de o alegere deosebită din partea lui Dumnezeu: respecta cu sfințenie zilele de post, se ținea departe de jocuri și vorbe necuviincioase, petrecea în rugăciune o mare parte din timpul său și arăta o bunătate îngerească față de toți. A vizitat mănăstirile din ținutul Tebaida, unde a rămas mai multă vreme printre pustnici, dar s-a reîntors în orașul natal. Episcopii întruniți la Mira pentru desemnarea unui succesor al celui decedat, deoarece nu au reușit să cadă de acord asupra persoanei propuse, au hotărât să aleagă pe omul care a doua zi dimineața avea să intre cel dintâi în biserică; și acesta a fost Nicolae. La început s-a împotrivit, dar înțelegând că este voia lui Dumnezeu a primit și, după convenita pregătire, a fost consacrat episcop.

Fiind împărați Dioclețian și Maximian, mari asupritori ai creștinilor, a fost prins, bătut, chinuit și întemnițat împreună cu alți credincioși pe care împăratul Constantin îi eliberează prin edictul pentru recunoașterea

creștinismului ca religie de stat din 313. A fost arhiepiscop al Mirei Lichiei, iar în anul 325 ia parte, între cei 318 de sfinți părinți și ierarhi, la Sinodul I ecumenic de la Niceea, unde apără cu multă râvnă cauza dreptei credințe împotriva ereziei lui Arie și ajunge chiar să-l palmuiască pe eretic în plin sobor pentru hulirea lui Iisus. Gestul este gata să-l coste scaunul de arhiepiscop, dar Maica Domnului se arată în somn unuia dintre sfinții părinți și cere ca Nicolae să fie lăsat în pace, căci râvna lui născută din iubire a fost plăcută domnului. A murit pe la mijlocul secolului al IV-lea după o viață lungă și plină de roade. Sfintele sale moaște au fost aduse în anul 1087 la Bari, în Italia, de către cruciați, și acolo se află și astăzi. Sfântul Nicolae a îngrijit cu multă dragoste turma sa, atât spiritual cât și material, și a făcut multe minuni în timpul vieții dar și după. Printre altele se spune că ar fi înviat trei copii într-un han în care se oprise pe drumul către Sinodul de la Niceea și, în amintirea acestei minuni, a devenit zi de mare sărbătoare pentru copii.

Colindul robului

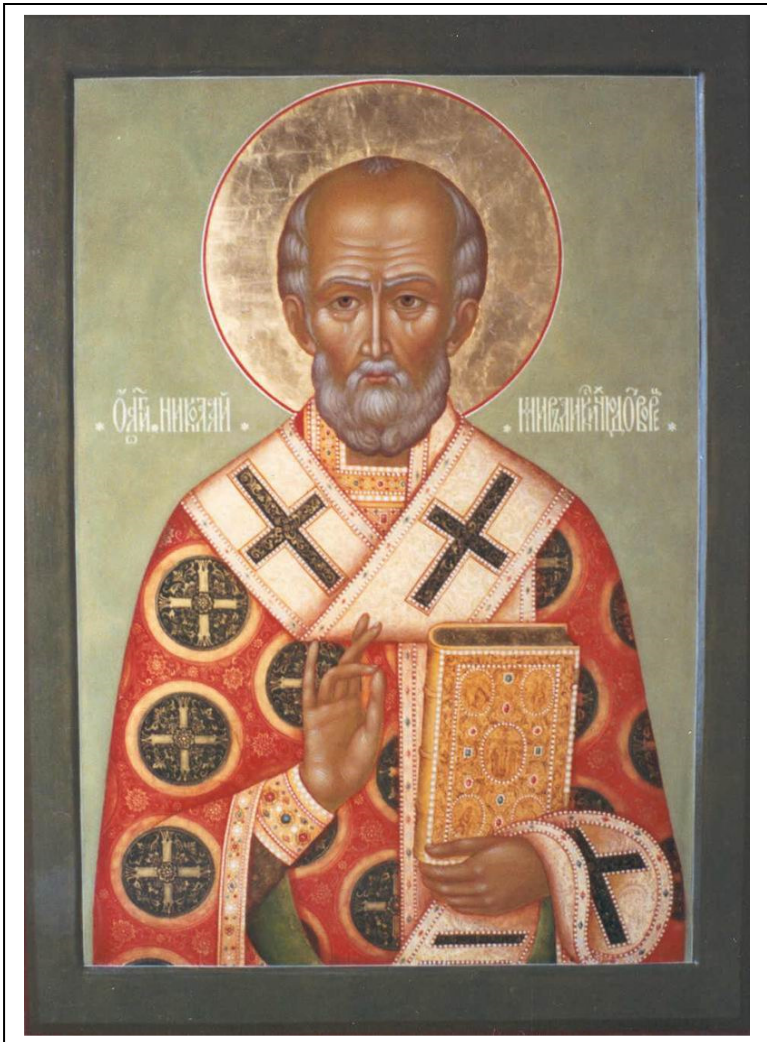
Pe malul Trotușului
Cântă robii Domnului
Injugați cu jugul Lui.
Dar cântarea lor e mută,
Că-i din suferință smulsă,
Și-i cu rugăciuni crescută.

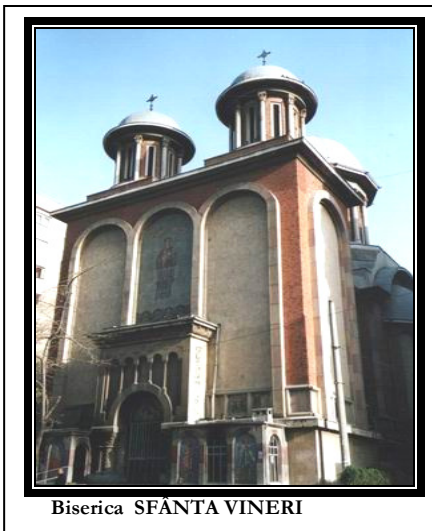
În inima robului
Domnu-Și face ieslea Lui
În noaptea Crăciunului.
Flori de crin din ceruri plouă
Peste ieslea Lui cea nouă
Și din flori picură rouă.

Stă un copilaș în zare
Și privește cu mirare
O fereastră de-nchisoare.
Lângă micul copilaș
S-a oprit un îngerăș
Ce-i șoptește dragălaș:

Azi Crăciunul s-a mutat
Din palat la închisoare
Unde-I Domnu-ntemnițat;
Și copilul cel din zare
A venit la închisoare
Să trăiască Praznic mare.

Valeriu GAFENCU

Biserica SFANTA VINERI

Cântec de Crăciun

În noaptea asta iarăși vii,
 Prea Sfînte Copîlaș
 Și-acum, în orele târzii,
 Îți cauți un sălaș.
 Dar tot pămîntul cufundat,
 În noapte și în somn,
 Nu simte că la cercetat,
 Al îngerilor Domn.
 Tu treci, strein, din loc în loc,
 Și-n lumea ce-ai zidit,
 Nu ai nici vatră și nici foc.
 Ai vrea să intri undeva,
 Și capul să Îi-l pleci,
 Dar cui de Tine-I va păsa,
 În vetrele lor reci?!

Doar câte un creștin, arar,
 În sufletu-I smerit,
 Ca unui scump mărgăritar,
 Locaș ți-a pregătit.
 Acolo vii cu cerul Tău,
 Cu oștile cerești,
 Biserică lui Dumnezeu,
 Tu inima-I sfințești.
 Și cei ce-n taină te-au primit,
 Și nu te pot uita,
 Cu suflet cald și umilit,
 Îți cântă Ție-așa:
 "Rămâi cu noi, Iisuse bland,
 Cu oștile cerești,
 Strigăm la Tine toți cerînd
 Să n u ne părăsești.
 Lumină și căldură faci,
 De stai cu noi mereu,
 Pe veci cu Tatăl ne împaci,
 Ne scapi de orice greu".

Zorica LAȚCU TEODOSIA

Omul Crăciunului

George COȘBUC

*Tu n-ai văzut pădurea, copile drag al meu -
 Pădurea iarna doarme, c-așa vrea Dumnezeu.
 Și numai câte-un viscol o bate uneori,
 Și plînge-atunci cu hohot, cuprinsă de fiori.*

*Și tace-apoi și-adoarme, când viscoarele pier.
 În noaptea asta însă, vin îngerii din cer.
 Și zboară-ncet de-a lungul pădurilor de brad
 Și cântă-ncet; și mere și flori din sân le cad.*

*Iar florile s-anină de ramuri până jos
 Și-i cântec și lumină și-așa e de frumos!
 Iar brazii se deșteaptă, se miră asta ce-i,
 Se bucură și cântă ca îngerii și ei.*

*Tu n-ai văzut pădurea, copile drag al meu,
 Dar uite ce-ți trimise dintr-însa Dumnezeu.
 Un înger rupse-o creangă din brazii cu făclii,
 Așa cum a găsit-o, cu flori și jucării.*

*Departe într-un staul e-n fașă-acum Isus,
 Și îngerii, o, câte și câte I-au adus!
 Dar El e bun și-mparte la toți câți Îl iubesc,
 Tu vino, și te-nchină, Ți: Doamne-ți multumesc!*

REDACTIA

Email – paulghitiu@gmail.com

Tel: 0744530615; 0728873269 Fax: 0213163685

Redactor – Pr. Ciprian MATEȘ

Coordonator – Paul GHIȚIU

Revista poate fi citită și pe www.sfvineri.ro

